

Самостійність

Заборона плакати. Смішно!
А я плачу просто від сонця,
А я плачу просто від вітру,
Що збиває в очі волосся.

Заборона думати просто.
Заборона просто любити.
Замінити б слово на постріл
І нарешті панцир пробити.

Заборона бігти щодуху
І сміятись несамовито.
Заборона вірити в духів,
Бо усе можливе відкрито.

Може, я така — неможлива?
Й неможливого вимагаю?
Відтепер чого б не схотіла —
Я собі сама дозволяю!

* * *

Вщухла злива. Сонце ріже очі.
О, калейдоскоп нестерпних днів!
Зник, як Кітеж, мій самотній острів;
Не причалиш ти до берегів.

Все так має бути, м у с и т ь бути.
Марна справа — втримувать любов.
Бийте, дзвони! розривайтесь, сурми!
День новий Месією прийшов.

Стіни

Тебе немає в житті моїм.
Опіки — згадки.
На стіни дертися? шкода стін —
мною нажахані:

очі дірявлять їх щодоби,
але у білому
не відчитати, чому й куди.
Осточортіло все!

Сльози і крики... — стискання скронь
від безпорадності.
Стіни, розсуньтесь! Йду напролом
з вітром брататися.

Рефлексійне

Власноруч збудовані
Замки в наших головах,
Винесено вверх прапори.

Хто звияжець, голубе?
Хто з нас, переможений,
Вилетить сьогодні із гри?

Ми — мішені мічені.
Смерть усіх розвінчує.
Спробуй оминути її...

Коли зорі падають,
Боже, що загадувать?!
Мужність дай, благаю, мені...

Перевертень

Розпланую день на кавалки
підберу ключ до криптексту
стану кращою
і прийнятнішою
сміливіше в люстро дивитимусь
а як ніч
насуватиметься
на машини в пасьянсі розкидані
виходитиму
непоміченою
невпізнана ніким, співатиму
наслухаючи свою тінь...

Нічне

коли ти лягаєш спати
у дім прокрадається Ніч —
Вовчиця
нечутно входить
до кімнати
стає над тобою
і уважно
придивляється

від в'язкої тиші
просишся болісно в сон
прикликаєш чорну безодню
падаєш

зовсім поряд
мірне
хрускотіння —
то Вовчиця-Ніч гризе
твої кості

Не безнадійно

Думала, стану для тебе дотиком,
ніжним дотиком, раннім дотиком
сонця, стану для тебе дзеркалом,
в яким погляд живе щоденно твій.
Думала, буду своєю піснею
заколисувать, заколисувать
твої кроки, і з одержимістю
готувать на сніданок грінки нам.

Криза

Ця доба — із роззявленим ротом жаба —
пожирає мене. Стримуюсь,
від незносної муки щоб не закричати,
захлинувшись сльозами-римами.

І щезає світло, уже неприродне,
ввівши очі мої в облуду,
що прозріння завтра прийде зі сходом
сонця —
та завтра не буде.

Так уже було

Не жалій мене. Виклик кидаю
самоті.
Абстраговане місто віями
відсікти.

Атрофовані смисли ніби
під трафарет.
То мистецтво, напевно, — думати
наперед.

Не остання й не перша в сумнівах,
так чи ні —
І безпристрасно доля вибір
дає мені...

Фантастичне

Ти мій?
чекаю лиш на слово,
неначе жертва — на заклання.
Сьогодні знов чуттєва повінь
усі валитиме паркани.

І врешті ти, шалений вихор,
сліпуче вогнище — світило,
звільниш мене від мого тіла
назавжди.
Стане зовсім тихо...

І я пройдуся у цій тиші
невпізнаванно — безтілесна.
А навздогін шепочуть весни:
"Він — твій.
Ти не людина більше..."

